

μάχη γίνεται δι' ἀλαγαμῶν πρὸς τὸν Ἐνυάλιον, Ἐνυαλίῳ ἔλελι-
ξεν, ἀλάξειν, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18., 5. 2, 14:— ἐντεῦθεν τὸ ένυά-
λιος κεῖται παρ' Εὐρ. ἐν Φοιν. 1572 ἀντί τῆς λέξεως μάχη, κοι-
νὸν ένυάλιον.. μαρναμένους— ὁ ένυάλιος, πολεμικὴ κραυγὴ,
Ἡρόδ. 4. 27. Πρβλ. Ἐνυῦς.

2) παρὰ Ῥωμαίους = Quirinus, Κυρῖνος, Πολύβ. 3. 25, 6, Διον. Ἀλ. 2. 48:— ἐντεῦθεν τὸ
ὁ Ἐν. λόφος = Collis Quirinalis, Κυρῖνος, Διον. Ἀλ. 9. 60.

II. μέγος Ὀμηρον καθόλου (ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 58, -τη, ον),
πολεμικός, μανιώδης, ἰωχρῆς Θεοκρ. 25. 279· αὐταί Ὀπ. ἐνθ' ἄνωτ.
ἐπιθ. τοῦ Βάχου, Ποιητῆς παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συ. θ. 17.

ένυδρίστω: μέλλ. Ἄττ. -ῖωθ, φέρματ' ὑδριστικῶς, κακολογῶ, ἐμ-
παίζω, ἀνῶ τινα ἐν τινι, τὸ σὺν φράσον.. ἔωφ σ' ένυδρίσαντο
Σοφ. Φιλ. 342· τινὰ ἐν κακοῖς Εὐρ. Ἡλ. 68· μὴ μου ένυδρίσ-
σῃς ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδίτα Ἀ. θ. Παλ. (παρὰ ῤρτ.) 235.

2) μετὰ δοτ. προσ., προσβάλλω ὑδριστικῶς, ταῖς δὲ μὴ προ-
χειρῶς συνπακουσούσας ένυδρίξει Πολύβ. 10. 26, 3· πράττω
ὑδριστικῆν πράξιν ἐς τινά, εἰς δὲ τὰς χωρῆστας οὐδ' ἔστιν εἰ-
πεῖν ὅσα ένυδρίζον τε καὶ ἐνησέγγισαν Διοδ. Ἀποσπ. 527,
57.

3) ἀπόλ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 719.
ένυδριστάλοσ, ὁ ὑδριστής, Ψευδο-Καλλιθένης (ἐκ τοῦ Θεσ.
Στεφ. ἀνευ παραπομπῆς).

ένυδρισμα, τό, τὸ ὑδριζόμενον, ἀντικείμενον ὕδρευς, δι' ἧς
ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ένυδρισμα τε καὶ παροι-
νῆμα γενέσθαι Μακεδόνων Πλούτ. 2. 350C.

ένυγραῖνος = ὕγρανῶν, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 827, 14, Ἀλέξ.
Τραλλ. 7. σ. 332, κλ.

ένυγρά-θεῖος, ον, = ένυδρόθειος, E. M. 232. 46.
ένυγρο-θηρευτής, οὐ, ὁ τὰ ένυγρα θηρεύων, ἠηλ. τὰ ἐν τοῖς
ὑγροῖς διατιθέμενα, ἄλιεος, Πλάτ. Νόμοι 824C.

ένυγρο-θηρικός, ἦ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἄλιεαν,
Πλάτ. Σοφ. 220A, 221B.

ένυγρος, ον, ὁ ζῶν ἢ τρερόμενος ἐνδὸς τοῦ ὕδατος, ένυδρος, ἐπὶ
ἰχθύων ἢ φυτῶν, τοῖς δὲ δὴ ένύγροις τίς ἢ τροφὴ καὶ αὐξήσις
τοῦ συμφύτου, Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 2. 12· κόριον ένυγρον =
οἰδιαντον, Διοσκ. 4. 134 (136).

II. ὑγροῖς, πλήρης ὕγρασιος, τόποι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14. 1· ἔτος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 15. 8.

III. πλήρης ὕδατος, «νερούλος», καρποὶ.. ένυγροὶ παν-
τελῶς Διόδ. 12. 58.

ένυδρῆς, καθυγραῖνον, «ένυδρῆοντα, καθυγραίνοντα» Ἐρωτ. σ.
142, μετὰ διαφ. γρ. «ένυδρῆριοντα, καθυγραίνοντα».

ένυδρίας ἀνεμος, ὁ ἀπὸ ποταμῶν πνέων, Καλλ. Ἀποσπ. 35.
ένυδρίας, ον, = ένυδρος, Χρησμ. παρ' Ἰω. Λυδ. π. Μην. 3.
5, σ. 88.— Ἐπίρρ. -ῖως, Ἰαμβλ. π. Μυστ. 1. 9, σ. 18.

ένυδρίς, ἡ, γεν. -ῖος, Ἡρόδ. 4. 109· ένυδρίς, ἶδος, Ἀριστ.
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 5, 7 κέξ.:— «ζῶον ποτάμιον ἀμφίρριον ὁμοῖον κά-
στορι» (Ἡσυχ.), κοινῶς «βύδρα», Lutra vulgaris, Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ.
ἀνωτ. π. 2. 72, Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ.

II. ὕδρος, «νεροφίδα»,
Λατ. enhydriis, Πλίν. Η. Ν. 32. 7.

ένυδρό-θειος, ον, ὁ ζῶν ἐν τοῖς ὕδασι, πολλῶν χηνῶν ζευ-
γος ένυδρόθειον Ἀνθ. Π. 6. 231, 4.

ένυδρος, ον, (ὕδωρ) ἕνων ὕδωρ, περιέχων ὕδωρ, ένυδρον τεῖ-
χος, λουτήρ, Διοσχλ. Ἀγ. 1128· ἐπὶ χωρίων, ἀντίθετ. τῷ άνυδρος,
άνυδρος, Ἄργος ένυδρον, κοινῶς ποτιζόμενον, Ἡσ. Ἀποσπ. 72,
Gottl.: Αἰγυπτος εὐδρα.. ὑπλήτη τε καὶ ένυδρος Ἡρόδ. 2. 7
(κατὰ Schw. ἀντί άνυδρος)· ἐν τόποι, χωρία Ἀριστ. Μετεωρ.
1. 14, 26, κ. ἄλλ.· μέρος ἢ χωρίον ἔχον ὕδωρ, καταγιαθῶν ένθα
αἱ σκοπιαὶ ἦσαν τῶν Χαλδαίων ἐρυμνῶν τε ὄν καὶ ένυδρον
Ξεν. Κύρ. 3. 2. 11· τὸ ένυδρον, ἀφορίζ ὕδατος, Ἡρωδιαν. 6. 6.

2) ἐξ ὕδατος, ὑδάτινος, λίμνης ἢ. ένυδρὸν Τριτανιάδασ
Εὐρ. Ἰων 872· νάματ' ένυδρὰ ὁ αὐτ. Φοίν. 659.

3) ζῶν ἐν τοῖς ὕδασι ἢ περὶ τὰ ὕδατα, νύμφαι ένυδροὶ λειμνωιάδες,
αἱ συχνάζουσαι εἰς τοὺς θρασεροὺς πλήρεις ὑδάτων λειμῶνας, Σοφ.
Φ. 1454· ἐπὶ φυτῶν, ὁ σφόμενος ἢ προφόμενος ἐν τῷ ὕδατι ἢ παρὰ
τὸ ὕδωρ, δόνας Ἀριστοφ. Βάτρ. 234, πρβλ. Θεοκρ. π. Φυτ. Ἰστ.
1. 14, 3, κτλ.· ἐπὶ ἐμφύχων, ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, τοῦ δὲ ένυδρῶν
(γένους ἢ θήρα) σχεδόν τὸ σύνολον (λέγεται) ἀλιευστικῆ Πλάτ.
Σοφ. 220B, Πολιτικ. 264D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 13, κ. ἄλλ.·
τὰ ένυδρὰ Τίμ. Δοκρ. 104E.

ένυδρόομαι, γίνομαι ὕδρωπικός, «ένυδρόθη' ὕδρωπικός ἐγένετο»
Ἡσυχ.

ένυει = ἔνδον, Λάκωνες Ἡσυχ.
ένυεῖον, τό, ὁ ναὸς τῆς Ένυεύς (Bellona) ἐν Ῥώμῃ, Δίων Κ.
42. 26, 2., 50. 4, 5.

ένυλιζῶ, καθαίρω, καθαρίζω, = ἐνυλισμένον· κεκαθαρισμένον·
Ἡσυχ.

ένυλος, ον, (ὕλη) = ὀλικός, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 1, 15.— Ἐπίρρ.
ένυλωσ, ἀντίθ. τῷ άλυωσ, Ἰουστ. Μάρτυς σ. 115A.

έν-ῤμενὸ-σπερμος, ον, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἔχον τὸ σπέρμα ἐγκε-
κλιμένον ἐντὸς ἡμέρας, Θεοκρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 3, 4.

ένυός, ἴδε ἐν λ. νυός.
ένυπαρκτος, ον, ὁ ὑπάρχων ἐν τινι, ὁ μὴ κατ' ἑαυτὸν ἔχων

ὑπόστασιν, Φωτ. Κῶδ. 162. σ. 106, 2, Διον. Ἀρεοπ. παραφ. σ. 77A.
ένυπαρξίς, εως, ἡ, τὸ ένυπαρξέιν, τὸ ὑπάρχειν ἐν τινι, Κλήμ.
Ἄλ. Στρωμ. 3. 4, σ. 527.

ένυπαρῶν, ὡς ἡ, εἶμαι ἐν τινι, τὸ ἐμβροῦν τὸ ένυπαρ-
χῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 18· τὸ πρῶτον ένυπαρχόν =
ὄλην, στοιχεῖον, ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 1, 5, πρβλ. 2. 3. 2· ἐν ἀπαντι
χρόνῳ τὸ νῦν ένυπαρξέιν ἀντιθ. 6. 3, 1· ἐξ ὧν [στοιχείων]
ἔστι τὰ ὄντα ένυπαρχόντων, ἐξ ὧν ένυπαρχόντων ἔστι τὰ ὄντα,
Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. (Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 2, πρβλ. 4. 3, 1., 10.
1, 9).

2) ἐν τῇ λογικῇ, ὑπάρχω ἐν τινι, περιέχομαι, ένυ-
παρξέιν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ένυπαρξέσθαι Ἀριστ.
Ἄναλυτ. Ἰστ. 1. 4, 5, ἔθα ἰδε Waitz· ἐν. ἐν τῷ λόγῳ αὐτῶν
1. 22, 13, πρβλ. Ἄναλυτ. Πρῶτ. 1. 5, 16, π. Ἐρμην. 11. 8 κέξ.,
Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 18, 3 κ. ἄλλ.

ένυπατέυω, πλημμελ. γραμ. ἐν Πλουτ. 2. 797D· ένθα ἀντί τοῦ
ὀρθῶς ένυπατεῦσαι, ἐπιρωθῆθαι, ὠρθώσων ὑπατεῦσαι.

ένυπνιαζῶ, ὀνειρεύομαι, τοῦ αἰσθητικοῦ.. ἔστι τὸ ένυπνια-
ζειν Ἀριστ. περὶ Ένυπν. 1, 9· συμβαίνει.. τοῖς καθεύδουσιν
ένυπνιαζειν περὶ Ἰγνοῦν 1, 1· ἔτι δ' ένυπνιαζειν φαίνονται
οὐ μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἵπποι καὶ κύνες, κτλ. π. τὰ
Ζ. Ἰστ. 4. 10, 2 κ. ἄλλ.:— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ένυπνια-
ζεσθαι θορυβῶδες Ἰππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρικ. 12, πρβλ. Ἀριστ. π.
τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 9, κτλ.: παθ. μέλλ. -ασθήσομαι Ἐδδ. (Ἰωλῆ
B', 28): ἀρ. -ασάμην καὶ -ασθην (Γεν. ΔΖ', 5, 6, 8).

2) = ὀνειρώτω, ἀκολουθῶ εἰς ἱερά ένυπνιασθέντα Εὐζολόγ.
σ. 892, κτλ.

ένυπνιασῖς, εως, ἡ, τὸ ένυπνιαζεσθαι, ένυπνιασμός, Ἐπιφάν.
τ. 1. σ. 96B.

ένυπνιασμός, ὁ, = ὀνειρωγμός, Κύριλλ. Ἰεροσ. 82, Νεῖλ.
Ἐπιστ. σ. 231, ἐκδ. Ἄλλαντ., κλ.

ένυπνιαστής, οὐ, ὁ βλέπων ὄνειρα, ἰσοῦ ὁ ένυπνιαστής
ἐκείνος ἔρχεται Ἐδδ. (Γεν. ΔΖ', 19), Φίλων τ. 2. σ. 43, 27—
θῆλ. ένυπνιαστρία, ἡ, Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Ἀθηναίου τ. Α', σ. 5.
ένυπνιακρίτης, ον, ὁ, = ὀνειρωκρίτης, ἐξηγητῆς ὀνείρων,
Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐκδ. Leem. σ. 117.

ένυπνιόμαντις, ὁ, ὁ διὰ τῶν ένυπνίων μαντευόμενος, Ἡσυχ.
ἐν λέξει βριζόμαντις.

ένυπνιόσος, ον = ένυπνιος, Σίξτ. Ἐμπ. π. Μαθ. 9. 43.
ένυπνιος, ον, (ὑπνος), ὁ ἐν ὕπνῳ συμβαίνων· ἐντεῦθεν τὸ οὐδέ.
ὡς ἐπίρρ. ένυπνιον, καθ' ὕπνου, θεός μοι ένύπνιον ἤλθεν
ὄνειρος ἀμφοσῆν ἐπὶ νύκτα Ἰλ. Β. 56, Ὀδ. Ε. 495· ένύ-
πνιον.. ὀκτωκαιδέκτερον παιδός.. ἡγαγ' ἔρωσ ὑπὸ χλαῖναν
Ἀνθ. Π. 12. 125· πρὸς θεῶν ένύπνιον ἐστιώμεθα; πρὸς θεῶν
μήπως ἐστιώμεθα καθ' ὕπνου; μήπως φιλωμεθα εἰς τὸν ὕπνον
μας; Ἀριστοφ. Σρ. 1218· μεταγν., κατ' ένύπνιον Ἀνθ. Π. 11.
150.

2) μεθ' Ὀμηρον ἀπλῶς ὡς τὸ ὄνειρος, κοινῶς, ὀνει-
ρον, ὄψις ένυπνίου, τὸ ὅτι βλέπει τις εἰς τὸ ὄνειρον του, Ἡρόδ.
8. 54· ὄψις ἐμφανῆς ένυπνίων Διοσχλ. Πέρος. 518, πρβλ. 226,
Πλάτ. Πολ. 572B· ένυπνίω πιθέσθαι Πινδ. Ο. 13. 113· ἐν.
ἰδεῖν Ἀριστοφ. Σρ. 25, Πλάτ. Πολιτικ. 290B· ἐν. ὁ ἀποτε-
τελέσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 443B· ένύπνια κρῖνεθ' ὀνειρ. 21. 29·
περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Ἀριστ. περὶ Ένυπνίων, καὶ περὶ Μαντικ.
ἐν Ἰγνοῖς— ὁ φαίνόμενος καθ' ὕπνον, ένύπνιον φαντασμάτων
ὄψις Διοσχλ. Θῆθ. 710· καὶ ἀρσ., καθ' ὕπνου, ένύπνιος ἤλθε
Ἀνθ. Π. 12. 124:— Ὁ Ἀρτεμίδωρος (1. 1) ποιεῖται λόγον περὶ δια-
φορᾶς ένυπνίου καὶ ὄνειρου, «ταῦτη γὰρ ὄνειρον ένυπνίου δια-
φέρει, ἢ συμβέβηκε τῷ μὲν εἶναι σημαντικῶν τῶν μελλόντων, τῷ δὲ
τῶν ὄντων, ἀλλ' ἡ δόκιμος χρῆσις τῆς λέξεως δὲν δικαιολογεῖ τὴν
τοιαύτην διάκρισιν.

ένυπνιόσως, ες, (εἶδος) ὁμοῖος ένυπνίῳ, Στράβων 713, Πλούτ.
2. 1024B.

ένυπνος, ον, = ένύπνιος, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 166A· ἴδε
Πόρρ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 401, καὶ Ἐρμην. εἰς Ἐκδ. 704.

ένυπνώω, ὑπνώω ἐν τινι τόπῳ, ἀντλῶ ένυπνώων (Ἐπικ.
τύπος) Νικ. Θ. 516.

ένυπογράφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὑπογεγραμμένος, Θεοφάν. 598,
744, κλ.

ένυποδοῦμαι, ἀποθ., = ὑποδοῦμαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 49.

ένυπόθηκος, ον, ὁ μετὰ ὑπόθηξης, τῶν δὲ δανείων.. τὰ
μὲν.. ένυπόθηκα, τὰ δὲ ἀνευ ὑπόθηξης Μιχ. Φελλ. Σύνοψ.
Νόμ. στ. 899.

ένυπόκειμαι, ὑπόκειμαι ἐν τινι, Ἀριστοφ. παρὰ Στοδ. ἐν τῷ
παραστ. τοῦ τετάρτου τόμου σ. 25 ἐκδ. Gaisf., Ἰεροκλ. σ. 82, Κλήμ.
Ἄλ. Στρωμ. 6. 16. σ. 807.

ένυπόκριτος ὑποστιγμῆ, κόμμα τίθεμον μετὰ τὴν πρότασιν,
ὅταν εὐθὺς ἐπιφρήται ἡ ἀνταπόδοσις, ὡς π. χ.: ὡς δ' ὅτε τίς τε
δράκοντα ἰδῶν.. ὡχρόσθαι ἐν μὲν εἴλε παρειάς, ὡς αὐτίς καθ' ὄ-
μιλον κτλ. (Ἰ. Ρ. 35). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸ κόμμα τὸ τεθὲν
μετὰ τὴν λέξιν παρεῖσα ὀνομαζέτο ένυπόκριτος ὑποστιγμῆ, ἐνῶ
τὸ κόμμα τὸ τίθεμον ὅπως χωρῆση παρεντιθεμένην περίοδον μετὰ